

Фикҳ 193-дарс. Айрилганни бўри ер

19:00 / 28.07.2022 3184

Намозни жамоатда ўқиш суннати муаккада эканига далиллар:

أَسْأَلُكَ يَا رَبِّ عَنِ الْوَسْوَاسِ الْخَسِيسِ الَّذِي يَنْزِعُكَ عَنِ صَلَاتِكَ وَيُضِلُّكَ عَنْ رُتْبَتِكَ وَيَبْأُ عَنَّا
يَلْفِخُ أَثْمًا سَائِلًا بِبَيْتِ صَيْلِ صَيْفِ الْجَرِّ رُؤْمًا نَأْتِمُّ مَهْ دَقْلًا: «لَا قُوَّةَ لِمَنْ كَفَرَ بِلِقَائِكَ إِلَّا بِرَحْمَتِكَ وَأَنْتَ
مَلِكٌ عَزِيزٌ مُجِيبٌ لِمَنْ دَعَاكَ وَأَوْقِرُ حَيْفٍ مَوْهَبٌ رُؤْمًا أَفْهَنْ عَنَّا نُفْلِحُ بِكَ يَا رَبِّ
رُؤْمًا حَلَالًا هَؤُورَ». «أَشْغَلُ الْوَالِدَ صَيْفِي نَعْيَ آدِيَّةِ شَلَّ أَنْ يَمَسَّ أَمْطَعُ دَجِي هُنَّ أَمُّ دَحْأ

وَلَوْ رَجَفَ الْجَلْدُ وَالصَّوْءُ أَشْغَلُ الْوَالِدَ صَيْفِي نَعْيَ آدِيَّةِ شَلَّ أَنْ يَمَسَّ أَمُّ دَحْأ
رُؤْمًا مُثَمَّاقَاتِ الْوَالِدِ لِبَابِ رُؤْمًا نَأْتِمُّ مَهْ دَقْلًا، وَأَوْبَحَ وَلَوْ أَمُّ هَوَاتِ أَلْأَمَّ هَيْفَ أَمَّ نَوْمُ لَعَيْ
الْمَوْقِ يَلْبَطُحُ نَمُّ مَحْمُومٌ لِحَرْبِ عَمَّ قَلْطُنْ أَثْمًا سَائِلًا بِبَيْتِ صَيْفِ الْجَرِّ
رُؤْمًا لِبَابِ مَهْ تَوْيُّبٍ مَهْ يَلْعَقُ قُرْحُفَ الْوَالِدِ نَوْمًا شَيْفِي

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам баъзи намозларда бир қанча одамларнинг йўқ бўлганини билиб:

«Батаҳқиқ, мен бир кишини одамларга намозга ўтиб беришини, намозга келмай, орқада қолаётганларга ўзим бориб, уларнинг уйларига ўтин боғламларини қалаб туриб, устидан ёқиб юборишларини амр қилишга қасд қилдим. Агар бирлари сергўшт суяк топишини билганида, унга ҳозир бўлар эдилар», дедилар. Ўрни, Хуфтонга, демоқчилар».

Бешовлари ривоят қилишган.

Бошқа ривоятда:

«Мунофиқларга энг оғир намоз Хуфтон ва Бомдод намозларидир. Агар у иккисидаги нарсани билганларида, эмаклаб бўлса ҳам келар эдилар. Батаҳқиқ, намозга амр қилиб, у қоим қилинганда бир кишини одамларга намоз ўқиб беришини буюриб, сўнгра ўзим ўтин боғламларини кўтарган одамлар билан намозга ҳозир бўлмаган одамларнинг олдига бориб, уйларига устиларидан ўт қўйиб юборишни қасд қилдим», деганлар.

نَمَامٌ: لَأَقْمَلِسُو هِلَعِلِلْ صِيْبِنَلْنَعُ، نَعُ هِلَلْ يَضْرَأْدَرْدَلْ يَبْأَنَعُ
نَطِيْشَلْ أَمْهَيْلَعَدَوْحَتْسَلْ دَقْ أَلْإِلْصَلْ أَمْهَيْفْ مُأَقْتْ أَلْوَدْبْ أَلْوَهَيْرَقْ يَفِثْ أَلْث
دَمْحْ أَوْيْئَسْنَلْ أَوْ دُوَادْ وَبْ أَوْهْ أَوْر. «ةَصِصْ أَلْأَبْئِذْ أَلْأَيْ أَمْنْ إْفْ، ءَعَامْ جَلْبَابْ كَيْلَعَفْ
هَحْصَوْ مَكْأَلْ أَوْ

Абу Дардо розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қишлоқдами, саҳродами, уч киши бўлса-ю, улар ичида жамоат намози қоим қилинмаса, албатта, шайтон уларга эга чиқади. Жамоатни лозим тут. Айрилганни бўри ер», дедилар».

Абу Довуд, Насоий ва Аҳмад ривоят қилишган. Ҳоким саҳиҳ, деган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди